

[Bjørn Elmquist]

overrasker mig, ligesom det overraskede mig forleden dag, og som det har overrasket andre fra denne talerstol, at socialdemokratiet ofte skifter holdning. Jeg ved ikke, om jeg vil sige, at socialdemokratiet bliver klogere i opposition, for dermed har jeg så sagt, at det er rigtigt, hvad socialdemokratiet i dag foreslår, men man har i hvert fald ændret holdning i forhold til den, man havde som regeringsparti.

Så endelig det statsretlige i det. Jeg mener ikke, at det er i strid med grundloven. Det synes jeg nok vi har fået sikkerhed for i de svar, vi har fået i udvalget dels fra justitsministeren, dels fra statsministeren. Jeg mener ikke, at det vil være i strid med grundloven, når folketinget nu vedtager at blande sig i, hvordan fordelingen skal være. Det står i grundlovens § 14, at uanset hvad folketinget gør i denne henseende, er det statsministeren, der gør, hvad han vil. Derfor er det i og for sig ikke grundlovsstridigt, om vi i folketinget finder et flertal den ene eller den anden vej rundt. Derefter må det være op til statsministeren selv at finde ud af, hvad han vil. Det kan vi ikke juridisk pålægge statsministeren; at vi så politisk kan komme i en situation, hvor et flertal her udtaler sin mening om statsministeren, og om statsministeren eventuelt kan fortsætte, er et politisk spørgsmål for mig at se, men ikke noget, der er i strid med grundloven. Men jeg vil dog nok så samtidig gøre den bemærkning, at det vil være en yderst enestående og ganske besynderlig situation, og at jeg ikke forstår, at hr. Bernhard Baunsgaard finder glæde og sikkerhed ved at gribe tilbage til fortilfælde fra 1856 og 1915. Det giver ikke mig nogen glæde eller nogen større tilfredshed. Hr. Bernhard Baunsgaard overrasker mig faktisk ved på denne måde at lade parlamentariske traditioner gå helt tilbage dertil.

Lad mig slutte med at sige, at jeg stadig væk har håb om, at det om ikke andet så ved tredje behandling i det mindste kan lykkes at få skabt et bredt flertal bag denne nok så centrale lov, så vi ikke, som vi vil se her ved afstemingerne efter andenbehandlingen, vælter fra flertal til flertal, så det vil være svært at se en linje i det ændrede lovforslag.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil godt starte med slutningen og tage fat, hvor hr. Bjørn Elmquist slap. Der er for mig heller ikke tvivl om, at vi bliver nødt til at have en fornyet udvalgsbehandling af dette lovforslag, når vi har set, hvordan det ser ud efter afstemningerne i dag, hvis der skal komme noget, der ligner en helhed ud af det.

Alligevel synes jeg, at pressen har overdrevet lidt i sin beskrivelse af, hvor kaotisk det ser ud. Jeg tror, at vi, der har arbejdet tæt med det, nok har et overblik over, hvor problemerne ligger, selv om vi ikke er enige om deres løsninger.

SF har selvstændigt stillet en række ændringsforslag, og SF har tilsluttet sig nogle af de ændringsforslag, som henholdsvis socialdemokratiet og det radikale venstre har stillet. SF kan stemme for de af VS stillede ændringsforslag uden for betænkningen.

Det, vi har taget udgangspunkt i med hensyn til vores egne ændringsforslag, har været tre hovedproblemer: for det første at lade denne udlændingelov blive, som jeg sagde ved førstebehandlingen, begyndelsen til en egentlig indvandrerpolitik. Det vil sige, at vi har ønsket gennem denne lov at være med til at skabe større tryghed for de mennesker, der er udlændinge, men som lever fast i Danmark som indvandrere. Én af de ting, som dette indikerer, er spørgsmålet om, hvor den administrative kompetence af denne lov skal ligge, men det skal jeg vende tilbage til senere. For det andet: hvilke regler gælder der for at få opholdstilladelse med henblik på varigt ophold her i landet? For det tredje: hvordan er udvisningsreglerne? Det er altså disse tre spørgsmål, vi har koncentreret os om. Jeg skal kort kommentere dem.

Desværre må vi efter udvalgsarbejdet konstatere, når vi ser på ændringsforslagene, at flertallet af retsudvalgets medlemmer har taget udgangspunkt i, at det er vigtigt, at vi opretholder nogle meget udviklede regler for, hvornår udlændinge skal kunne udvises af Danmark. Flertallet har opretholdt det, vi i forbindelse med indstillingen fra den kommission, der har udarbejdet lovforslaget, har kaldt trappestigemodellen, altså filosofien om, at jo længere man har været her, jo større kriminalitet skal man have begået for at blive udvist.

Bag ved den tankegang ligger der til syvende og sidst en nationalistisk beskyttelsespolitik, der som underforstået udgangs-